

Válogatás Csáky Lajos festőművészről szóló írásokból

2000 - 2010

„...egy megértően jobb világban...”

Finta József

Finta József
Kossuth-díjas építész

„Rózsák az elhagyottak kertjéből”

Mindig különös érzés fog el, ha egy általam - s Stúdióm által tervezett épületben kiállítás nyílik, s azt én nyithatom meg. Az építész házait egy, - a megbízója által felvázolt - előírt életre tervezi, néha annál többre is. A Bank Center, saját nevében is hordott funkcióján túl, arra is vállalkozni kívánt, hogy valamilyen - hajdanvolt életet álmodjon, költöztessen vissza a Szabadság tér érzelmi kiürültségébe, - az irodák, a bankok, a székházak internacionális szenvedélymentességébe, - visszakaparva, visszakövetelve valami szegletet számunkra, budapestiek számára e nem saját, - napi életünkhöz tapadó világból. Örülök, hogy a ház üveg-passzázsa működni - létezni képes, s hogy tulajdonosai is egyetértenek kultúrahordozó missziójával. Csáky Lajos nevét, személyét és munkáit nem ismertem korábban - s ez az én bűnöm (rohanó életem bűne) - nem az Övé. Azaz - s erre tegnap délelőtt figyelmeztetett, - vagy negyedszázada találkoztunk már Kecskeméten, ám pályáink azóta elfutottak egymás mellett - máig. És nagyon örülök, hogy ezek a kitérő vonalak most ezen ünnepélyes alkalomból - újra találkoztak.

Képeinek különös - súlyos lebegése, mesésen megbocsátó, szomorú valósága, komor öröme, meditatív realizmusa már az első mustránál megfogott.

Kortalanul szóló művek ezek, amelyek azonban perelhetetlenül, letagadhatatlanul ott gyökereznek a magyar festészet sokágú múltjában, - Mednyánszky elhagyott, rémült csavargóinak szemében és mindenbe belefásult katonáinak megfa-

gyott végtagjaiban, Gulácsy szívszorító meséiben, Tornyai, Koszta, Fényes Adolf legszebb s legsúlyosabb tájképeiben, - eszázadi nemzetsorsunk tragédiáiban - és mindenkori feltámadásainkban. A "Metafizikus vallomás a magányról" c. képnek szinte Goya-i súlya van - hihetetlenül összetett fájdalom a sorsszerűen elváló együvé tartozás képletszerűen komponált drámája. És külön - külön is megannyi drámát mutatnak be Csáky Lajos rózsái; törékeny - s mégis, gránit - karcolhatatlanságú szobor-szirmaikkal. E kicsi képek ereje megdöbbenítő - a "Szenvedély - töredékek" - talán - a jelenkori magyar festészet jegyzett értékei lesznek egykor - egy megértően jobb világban. S sorolhatnám, figyelmükbe ajánlhatnám a néznivalókat tovább - így a "Részlet a kertből" szinte japános sfumátóit, a "Kuporgó" szívszorító egyedüllétét, a "Táj cím nélkül" örökérvényűségét. Nem folytatom; örülök, hogy szólhatam erről a kiállításról. Vigyenek haza magukkal emlékebe egy rózsát az elhagyott kertből - s őrizzék meg - érdemes! Mert arra tanít, hogy a fájdalom, a szomorúság gyönyörű is lehet, s hogy értékeit percekben mérő divat - világunkban is születhetnek időtlen cselekedetek. Az ember - még - nem virtuális attrakció, nem informatikai mutatóvány, - s még, létezésének e pillanatában - netán isteni teremtménynek is felfogható. Ezt ábrázolják ezek a képek.

Elhangzott 2000. október 16-án
Budapesten a Bank Centerben

Mint gyakori kiállításlátogató tisztában vagyok azzal a ténnyel, hogy a kiállítások megnyitóbeszédeknek nincs sok hitele, hiszen a kiállítások dicséretét kiválasztott ismerősöktől, barátoktól halljuk. Én legalábbis nem tudok olyan esetről, amikor valaki az ellenségét, netán őt utáló kritikust kért volna föl kiállításának laudációjára. Mivel Csáky Lajost barátomnak tartom, ráadásul építészmérnök vagyok, ezért előljáróban jelentem, hogy ne várjanak tőlem doktriner műtörténészt utánzó halandzsát. Egyébként is lehetetlennek tartom, hogy valaki, hacsak nem igazán költő, pontosan meg tudja fogalmazni verbálisan akár egy kép, akár egy zenemű, vagy más műalkotás szépségét. Ezért Csáky Lajos kiállításához kötődően személyes történetemet, tapasztalatomat mondom el. Talán 15 éves suhancgyerek lehettem, amikor először mentem egyedül a budapesti Szépművészeti Múzeumba. Magányosan bolyongtam a képek sokasága között, rádöbbsentem, hogy akár egy könyvtár kiolvasásához, ezeknek a képeknek a megismeréséhez egy életidő is kevés. Merő önvédelemből határoztam el, hogy keresek egyetlen barátot ebben a számomra csodálatos káoszban, ezért nem olvasom el a képek réztáblára vésett címeit, alkotóik nevét. Csak sétálok a képek végtelen sora előtt és türelmesen megvárom, megszólít-e valamelyikőjük? Egy gúnyos férfikép állított meg végül hosszú utamon, az akkor még általam nem ismert El Greco kisméretű festménytanulmánya. Azóta akárhányszor látogattam meg őt, mindig más arcával ismerkedhettem meg és ma már, ha Budapestre gondolok, elsőül nem házak, utcák, terek, hanem ez az életre szóló képemlék, képbarát jelenti nekem a várost. Felnőttkori (?) utazásaim során is ezzel a módszerrel fedeztem föl magamnak új és új barátokat: Bécsben a Kunsthistorische Múzeumban Breughel Téli vadászatát, New Yorkban Chagall Boldog születésnapot című alkotását, vagy Krakkóban Leonardo Hermelines hölgyét. Ők jelentik nekem azóta is a múltó időben, a változó városokban az állandóság szép biztonságát. 1975-ben, huszonöt évvel ezelőtt nyitottam az akkor 25 éves Csáky Lajos első kiállítását Kecskeméten. A mostani kiállításra készülve, csak emlékezetemre hagyatkozva idéztem meg az akkori kiállítást, ahol Csáky Lajos olcsó iskolai rajzlapokra grafitceruzával, áhítatos munkával készített, különös hangulatú rajzokat állított ki. Egy képre különösen tisztán emlékeztem negyedszázad múltán is. Jellegzetes kecskeméti utcarészletet ábrázolt, ahol a gyökerek felnyomták az útburkolatot, az útszéli ház ablakai

nem is ablakok, inkább hályogos szemek, melyek tompán fénylenek a nagy bejárati kapujára irányított reflektor fénykörében. A képen embernek nyomma sincs, bár érezzük a nagyranőtt várakozást, hogy jöjjön már valaki be, vagy ki a kapun, sétáljon vagy siessen el valaki a ház előtt, történjen már valami a reflektor fényterében. Várakozunk, de érezzük, hogy kevés az esélyünk. Most 25 év távlatából tudatosult bennem, hogy ez a kép nem Kecskemétről, nem a bennünk élő nosztalgiairól vagy transzcendenciáról szól, általában többet őriz: a hetvenes évek közepétől fokozatosan kialakuló korszellemet dokumentálja akarva-akaratlanul. Azt a korszellemet, amelyet Nagy László a halála előtti karácsonyon írt versében így idézett meg: „ S lefordul a gyöngykoszaracska a lábba” - magyarul: ez egy nagy emberáztató, árgyélusnak poshadt zöldpaplanos ágy. A festő, a költő és csak igazi alkotó képes alkotásaival cáfolni, hogy a korszellem a korrallal együtt nyomtalanul és visszahozhatatlanul eltűnik. Ezért örültem, amikor a kecskeméti műterembe látogatva megtudtam, hogy ez a kép, az idők során megsárgult rajzlap, nem kallódott el, és eltűnődtem: ideje volna valamivel boldogabbnak lennünk, hiszen kinyílt már a kapu, csak talán nem azok jöttek, mentek keresztül rajta akiket vártunk, reméltünk. A régi, majd elfelejtett, de újra felfedezett ismerősöm mellett természetesen új barátokra is leltem az újabbkori munkák között: egyetlen szelet kenyeret festett meg sötét háttérrel, keretezett feketével Csáky Lajos. Fogalmam sincs miért szép, miért sugárzik ez a kis kép (amit festhetett volna egy feltámadt németalföldi festő is), azt viszont tudtam, hogy számomra ez a kép azt a helyet jelenti ezentúl, ahol megláttam: az Alföldet, Kecskemétet, Csáky Lajos futóhomonkon felnevelt csodálatos kertjét. Örülök, hogy ezen a kiállításon a jóbarát fényíróművész Walter Péter néhány fotóját is láthatjuk Csáky Lajos kertjéről. Így teljes a kép az alkotó Csáky Lajosról, aki csöndesen, de szenvedélyes munkával követelte ki és építette föl saját szellemi és valóságos környezetét Kecskeméten, vagyis Magyarországon. És közben csak ötven év telt el az életéből. Úgy tartja a néphit, a jó ember mindenkinek álmodik egy szép álmot. Csáky Lajos valamennyiünknek álmodott egy szépet, ezt a kiállítást. Rajtunk múlik megtaláljuk-e a magunk álmát, hagyjuk-e, hogy megszólítsanak bennünket a képek.

A meglehetősen gyorsan és értékesen szaporodó Csáky Lajos szakirodalomban örömmel láttam több jeles szerző, szakember elemzését és ezek között ütötte meg a szemem Kerényi József építész megnyitó szövegének első mondata. Így írt: "Mint gyakori kiállítás-látogató tisztában vagyok azzal a ténnyel, hogy a kiállítások megnyitóbeszédeinek nincs sok hitele, hiszen a kiállítások dicséretét kiválasztott ismerősöktől, barátoktól halljuk." A kiváló Kossuth-díjas építész - és tegyük hozzá remek képzőművészet-értő - tehát e szövegeket azért tartja hiteltelennek, mert dicsérnek. Nos, fontos, lényegi és mellőzhetetlen megállapítás ez. Éppen erre is figyelemmel maradjunk a tényeknél. Például annál, hogy Csáky Lajos a mai alkalomra nem csak képeinek adott címet (s majd figyelmesen olvassák őket a képek szemlélésével együtt, mert azok is fontosak!), hanem egész kiállításának is címet adott. Mégpedig ezt - mint olvashatták a meghívón: "Álmok és árnyak". Két különös szó, két különös kategória. Izgalmas bennük, hogy mindkettő anyagtalán, inmateriális, ám mindkettő van, létezésük bizonyítható. Ám míg az "álom" kategóriája viszonylag pontosan értelmezhető, addig az "árnyak" kategóriája ellentmondásosabb. Nem azt írta: "árnyékok". Az ugyanis konkrét jelenség volna, létező, ha mindig változó is. Ezzel szemben az "árnyak" - legalábbis értelmezésében - inkább gondolati fogalom, mint valóságos. Árnyak ugyan elsuhanhatnak valójában is mellettünk, mégis az "árnyak" inkább egy képzet-társító kifejezésünk, melyből akár a szárnyak, akár az angyalok juthatnak eszünkbe, s mivel ma itt festőt elemzünk és nem filozófust, etimológiai közös gyökérsége lehet az árnyak az árnyaltnak, mely már a vizualitás birodalmába visz minket. Tehát "Álmok és árnyak". Kiléptünk velük a valóságból, kiléptünk velük a hétköznapokból. Tán reánk is esteledett, legalábbis jótékony félhomály van, melyben ugyan megjelennek még éles fények, de már álmainkkal együtt árnyak suhannak el a rőt sötétség felett... Hol is vagyunk tehát? Természetesen Csáky Lajos kiállításán. Gondolom eddig távol tartottam magam a Kerényi József által bírált dicsérettől, hiszen csak tényeket közöltem. S ha már benn vagyunk Csáky Lajos kiállításán, az álmok és árnyak birodalmában, ahol ezek szele meg is csap minket. Rögtön azt érezzük, hogy nem rettegünk, nem az apokalipszis birodalmába lépünk, nem az indulat, nem a nyers erő, nem a brutalitás és a mazochizmus atmoszférája telepszik ránk, hanem a kontempláció, a meditáció a töprengés attitűdje, mely telis-tele van valamiféle vágyakozással, még inkább és meghatározóan emócióval, érzélemmel. Ám mindez egy nagyon sajátos, egyéni nosztalgiával is párosul. Mégsem azt mon-

dom, hogy múltba fordulással, hanem azt - még ha látszólag ellentmondással is - tele van múlt-kerelesséssel. Csáky nem elfordul a mától, hanem szubjektív múltat idéz, nagyon személyesen újra teremve azt. Sokan mondták, most is mondhatjuk azokat az ismert és általa vállalt festészeti gyökereket, akiknek remiszscenciái - mindig újra alkotva - fellelhetők nála Gulácsy-tól Mednyánszky-ig. Ma csak egyet hadd jelezzek ezek közül, azt, akinek a párizsi rue de La Rochefoucauld-on áll az a háza, amely ma múzeum, s amelyet Csáky Lajos ott tartózkodásakor napokig nem tudott otthagyni. Akit - a valaha ott élő festőt - Gustave Moreaunak hívtak. Ez az impresszionizmus utáni festő, aki a festői szimbolizmus egyik megteremtője, így valott a múlt század második felében: "Nem hiszek abban, amit megérintek, sem abban, amit látok, hanem kizárólag abban hiszek, amit érzek... Számomra csak a belső érzés tűnik örökérvényűnek és kétségbevonhatatlanul bizonyosnak." Színre és jelképekre épített festészetét, nézeteit alátámasztandó még egy idézet, melyet állítólag később világhírű növendékei előtt állított a Képzőművészeti Főiskola professzoraként (Matisse, Marquet, Roualt pl. ezek a növendékek): "a színt ki kell gondolni, meg kell álmodni, el kell képzelni." Nos, a mi Csáky Lajosunk ezen az úton indult el. Letért a finom, rajzos, motívumgazdag, a szürrealitáshoz közelebb álló útról, s elágazott a belső érzékek birodalma felé, ami számára örökérvényűnek tűnik, s amelyben a forma feszességének feloldása, anatómiai fegyelme megtartása mellett, igazán a színt gondolja ki, álmodja meg, képzelel el. Hosszú ideig, jellemzően, női figurái elfordultak tőlünk. Mindig a távolba tekintettek. A szembenézés konkrétsága blaszfémikusnak, közönségesnek tűnt Csáky Lajos számára. Mára ezen a kiállításon, figuráiban megrögződik ez a metafizikus alapállás. Némelykor, bizonytalanul, halványan és elmosódottan, felénk is néznek, s így igazán összekapcsolják a végtelent a végessel, az álmat a valósággal, az árnyat a fényvel. Képei gondolatgazdagságával, emberi melegségével, virágai illatával, szírmainak elhullásával, alkonyainak sejtelmességével, figurái viszonyainak összetettségével hat. A több rétegű, a gondos aláfestést alkalmazó, az alapozást kitüntetettnek tekintő, az olajalapokat gondosan felrakó festő-technika egészen kivételes faktúrákat - és színélményeket nyújt. Egy gazdag érzélemvilágú festő differenciált és finom élménnyel találkozik a szemlélő.

(Elhangzott a Pfister Galériában
2002. február 13-án)

Korunk nagy átka-ajándéka egy sosem volt össznépi, sőt összképi mohóság. A fogyasztói társadalom diktálta farkastörvények hatására az elmúlt másfél évtizedben képi kultúránk is globalizálódott. Szemünk, agyunk csak úgy habzsolja a temérdek látványt. Nyugtalan pillantásunk kolibriként repdes képről képre: a vizualitás megszállottjai vagyunk. Az újdonság bűvöletében élve szemünk, agyunk a szufik extázisával pörgeti a fel-felvillanó képeket, fülünkben hangzár, orrunkban különös bűzök elegye, nyelvünk műízekhez szokott, bőrünket UV-sugarak bombázzák naponta...

Szerencsénkre mindig vannak, akik figyelmeztetnek szép, új világunk veszélyeire, sőt önként vállalják a dezertőr szerepét. Ők azok a korszerűtlenek, akik nosztalgikus emlékeik, álmaik-vágyaik szövedékéből külön világot alkotnak maguknak. S persze nekünk, feltéve, ha van rá szemünk, fülünk, és kellő elszántságunk, hogy legalább gondolatban kövessük őket. Amikor a modernség zászlaja fennen lobog, vakmerő dolog a múltba fordulni, s a divatos, ám talmi csillogás helyett valami időtálló értéket létrehozni. Ehhez nem elég a tehetség; naponta meg-megújuló, komoly erőfeszítésre, páratlan szellemi-fizikai teljesítményre és maximális odaadásra van szükség. Nyilván sokunknak ismerős ez az érzés, bár az élet más-más területéről. Ami engem illet, sokáig nézőként figyeltem mások játékát. Hol csodáltam, hol pedig irigyeltem az alkotókat, máskor meg ajkbiggyesztve, vállat vonva egyszerűen továbbálltam...volna. Ám az élet néha-néha megtréfált. Egy láthatatlan kar utánam nyúlt: Hohó, barátocskám! Neked itt még dolgozol van... Nem lehet egy futó pillantással elintézni éveket, egy dolgos életet. Nem elég udvariasan megtapsolni, majd felállni és hazamenni. Nem figyelheted mindig a túlpartról, előkelő idegenként mások teljesítményét! Ami itt megszületett, az érted is van. Hiszen nem öncél a művészet! Helyetted is dolgozik az, aki nem fél az anyaggal nap mint nap megküzdeni: a semmiből valamit teremteni. A sok kicsi részből egy teljes egészet alkotni.

Jaj, pedig, de szívesen menekültem volna, maradtam volna a szürke tömegben! Hagytam volna, hogy helyettem más ítéljen. Biztos kánonok árnyékában hűsölve, semmit sem kockáztatva, egy legyintéssel elintézni, felcímkézni, leírni... - Ez középszerű, nincs benne semmi új, izgalmas... Avított, idejétmúlt, céltalan álmodozás, üres nosztalgizálás. Vagy mégsem? Mit rejt e sok kicsi kép? Kik ezek a rejtélyes nők?

Melankolikus múzsák, nagy titkokat tudó párkák? Hol nőnek ezek a fura virágok? Miért e lila-zöld magány? S honnan születnek ezek a misztikus fények? Hová szállnak e ragyogó felhők? S mit rejtenek e szenvedélyes, érzéki faktúrák? A fény és sötétség örök kettőssége vajon mit üzen? S ki az, aki ezeket az éteri jeleket rabul ejti, finom érzéssel materializálja, rögzíti, láthatóvá teszi?

Csáky Lajos festőművészt már régóta ismerhetném, hiszen az elmúlt 30 évben számos kiállításon szerepelt, s egyéni bemutatkozásainak száma is meghaladja a harmincat. Munkásságát neves műtisztesek és társművészek méltatták folyóiratokban, illetve a hazai és külföldi bemutatókat kísérő kisebb-nagyobb katalógusokban. Tehetsége, klasszikus iskolázottsága komoly sikerre predesztinálta volna - egy szerencsésebb korban. Ám ő az álmok és árnyak világába vonult vissza, ahogy Feledy Balázs oly találóan megállapította. A Vigasztalások kertje azonban nem pusztán ábránd: a művész fáradságos munkával és nagy hozzáértéssel építette meg saját kis Édenkertjét, ahol a természettel idilli összhangban él és dolgozik. A romantikus kertek e kései utóda egy hangulatos műtermet rejt, ahol a kissé melankolikus, nosztalgikus képek születnek. Gustave Moreau, Otto Modersohn és Gulácsy kései rokona a Talányok és Vigasztalások tudora. Visszatérő álmait önti rejtélyes, plasztikus kis képekbe. Festményein Emlékek és szerelmek (1999-2000), Ábrándok (2002) és Árnyak (2001-2002) kísértének, hogy alámerülve a misztikus ismeretlenbe, a múltnak mély kútjába, újra meg újra felbukkanjanak az Elátkozottak és megvigasztaltak. Csáky Lajos Mindenkinek álmodik egy álmot, képei ezért a maguk töredékességében, sejtelmességében a valóság és a képzelet sajátos ötvözetei. Régi álmai még fekete-fehérek voltak, mint a világ, amiben éltünk. Az 1975-85 között készült míves ceruzarajzok részletező gazdagsága és naturalisztikus szürrealizmusa látszólag éles ellentétben áll a későbbi olajképek nagyvonalú ecsetkezelésével. A tárgyyszerűség helyett az újabb képek már-már tovatűnő, színfoltokban és festékfoltokban oldódó nonfigurativitása azonban érett művészre vall. Akinek a ceruza, a kréta vagy az ecset - melyeket mesterien kezel - csak arra kell, hogy a megfoghatatlant formába öntse. Hiszen az akttanulmányok végtelen sorával, s a belőlük születő variációk újabb és újabb darabjaival, líraian expresszív csendéleteivel Csáky a lehetetlenre

vállalkozik. A látható, tapintható, de folyton változó, efemer forma, s a nem látható, időtlen lélek rezdüléseit igyekszik nyomon követni.

Csáky Lajos a huszadik század derekán született Hódmezővásárhelyen, az alföldi festészet egyik fontos központjában, majd Pest helyett Szegeden tanulta a szakma csínját-bínját, hogy azután Kecskeméten, a jelentős művészeti tradícióval rendelkező „hírös” városban festővé válva az ezredfordulóra megalkossa az alföldi hagyományokhoz és a holland puritanizmushoz egyaránt kötődő, sajátosan szimbolista művészetét. Csákyt kiváló rajztudása és a régiek – vagyis a hagyományok és az egyedi utakat járó mesterek – iránti tisztelete mellett főként epikus öröksége, illetve a szürrealizmus iránti vonzódása tartotta távol a 80-as évek divatos festészeti formáitól. Bár esetében könnyű lenne megnevezni a nagy elődöket, sosem festett hommage-képeket. Helyette magától értetődő természetességgel alkotott időtlen műveket. Persze vannak, lehetnek köztük stiláris utánérzetek, ám ezek az idézetek tudatosan vállalt mérföldkövek. Mert a múlt – a személyes és történeti – kiemelten fontos helyet kapott Csáky művészetében. A klasszikus mesterek és saját mesterei iránti tisztelete, a preraffaelitákéhoz hasonló elvágódása, részleges múltba fordulása, valamint technicizálódó világunk csodáival szemben a kézművesség és az anyagszerűség iránti elkötelezettsége egyedi hangvételő, érett alkotásokban nyilvánul meg. Munkáiból – ahol az ember még akkor is jelen van, ha valójában nem látható – mély humánus sugárzik. Így születtek meg 2004–2005-ben a Párna-képek, ezek a pár tenyérszerű, szemérmes önvallomások, melyek egy kapcsos könyvnél is biztonságosabban rejtik a művész álmait, vágyait, gyötrődéseit. Ahogy hajdan, a 60-as, 70-es

évek fordulóján a szobrász Schaár Erzsébet bronz kisplasztikáiban a székek az emberi kapcsolatok drámai metaforáivá nőttek, most a festő gyűrt vánkosa kél önálló életre. A mintegy 25 darabos sorozat főszereplője a sötét háttérből finoman kiváló, meggyötört párna. A monodráma hőse változatos formáival, meleg-tört színeivel a művész alteregója is lehetne. Ezeken a sajátos csendéleteken nyoma sincs a reklámfehér-ragyogásnak és műmosolynak, csak gyűrések, csavarások, gyömöszkölések nyomai láthatók. A mindig más, és mindig ugyanaz már sok művészt megigézett – Monet-től Madáchig. A Sorsként működő alkotó itt sem látható, csak „teremténye”, melyet éppúgy megvisel a sok „behatás”, mint minket, halandókat saját végzetünk. A mindig magányos kispárna számtalan variánsa is tanúsítja, hogy bármi lehet egy kép alanya, ha a művész tudatos érzékenységgel nyúl a témához. Hiszen nem az a lényeg, hogy mi van a képen, hanem hogy miként jelenik meg.

Ami a mindenkori tárgyat önmagán túl emeli, az nem pusztán mesterségbeli tudás, hanem a Szellem ereje. Hiszen legyen az a Stonehenge, vagy egy gótikus katedrális, egy szecessziós épület, vagy egy teáskanna, önmagában kell megállnia a mindenségben. A mérce pedig minden esetben azonos: a minőség. E megfoghatatlan, nehezen értelmezhető művészi minőség, amit nem lehet képletekkel leírni, szigorú paraméterekkel bemérni. Ismérve annyi, hogy korokon, kultúrákon túl, mindnyájunkhoz szól. Önmagában tökéletes, s kissé talányos, mint Mona Lisa oly sokat emlegetett mosolya, mely túlmutat önmagán.

(Csöndfoszlányok, előszó, 2006, Kecskemét,
200 oldalas művészeti album)